

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja ce
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Gserbške njedželske łopjeno

W Budyschinje

10. septembra 1933

Bauzen

13. njedžela po šwjatej Trojizy.

Šiob 5, 17—19.

Wot starych čažow hem šu čłowjekoj šebi pšchemnšlowali, šchto chze čžerpjenje na škwěčže. Šdnž na šemi, kotraž je hewak tak rjenje a pšchihódnje wuhotowana, tajku žuju wěž namakamy, kotraž kaž šo šda do žybeho šo njehodži, potom dyrbinu drje pšhidacž, šo ma Bóh pšchi tym wošebity watpohlad.

Stari Grekojo šebi myšlachu, šo čžerpjenje je šawičže pšchibohow pšchińdže. Ale kajka šrudna myšl, šo by nad nami Bóh byl, kiž hlada jenož na to, šo šo nam na šemi pšchederje njendže. Persoj wěrjachu do dobrego Boha, wot kotrehož wšchitko dobre, a do šleho Boha, wot kotrehož wšchitko šle pšchińdže. Tajku wěru šu tež našchi póhansžy wótzojo měli, ale jako šchělczenjo njemóžemy to pšchiwšacž. Šraelski lud mēnjesške, šo je kóžde čžerpjenje šhłostanje ša wošebity hrěch. Wo tym w knihach Šiobownych čžitamy. To je mēnjenje, kotrež tón Knjes šwojim wučobnikam ras porokuje, kotšiz, hladajo na toho, kiž bē šlepny wot naroda, jenož to prašchenje šnaja: „Šchto je hrěšchik? tón abo jeho štarsškej, šo je šo šlepny narodžik?“ Wěšo w nowym šakonju tež wo tym čžitamy, šo je šwišł mjes tyšchnosčju a winu. Njeje Šesuf šam še šhorému prajik: „Tebi šu twoje hrěchi wodate!“ a njebē Šesuf tohodla tež toho mēnjenja, šo je jeho šhorosčž šhłostanje ša hrěchi? A pola šwj. Pawoła čžitamy: „Šchtož na šwoje čžeko šnje, tón budže wot čžela štaženje žnjecž.“ A tež šami pšchezo hišchže šhonimy, šo Bóh šhłosta. Tež w prajidle řeka: „Njeprawe pjenješy nimaju šorjenja“, haj „Šrěch je ludži štaženje“. Na čžłowjeku pak, kiž nješe nimo šwojeho čžerpjenja tež hišchže šwoju winu, Boža ruka woprawdže čžęžko leži. Dha wšchak ma kóžde šhłostanje po Božej woli něšchto šwobodžazeho. Wina je kaž čžęžke brēmjo, hdnž tež čžłowjek

ju přeje. Šhłostanje pak brēmjo přjecž bjerje. Šak móže tola džęčžo šažo nanej do woczow hladacž! Tež w čžerpjenju je Boža luboščž.

Tohodla mēj w tyšchnosčzi najpředny ras šam pola šebje je wšchej šwěru pšchepytowanie, hacž njenamakajšch we šebi někajku winu? Tu dyrbišch pššnacž a potom š roššacžom pšchęd Boha pšchicž, a hdnž šo š njemu wo pomož wošach: potom tón dobry paštrč to škšchchi, a twoje čžerpjenje budže je šbožnym domapytanjem.

Njesacžikš šhłostanje Wšchehomóžneho! „Mój šyno, nje-měj ša šnadne Knjesowe powučjenje a njesawutl pšchęd jeho šhłostanjem; pšchetož kohož tón Knjes lubo ma, toho wón powučži, wón šhłosta pak kóždeho, kotrehož ša šyna horje wošmje. Šeli šo wy to powučjenje pšchecžępicže, dha šo wam Bóh podawa jako džęčžom; pšchetož hđže je šyn, kotrehož by nan njepowučžik? Wšchitko powučjenje pak, hdnž tudny je, nješda šo nam wješęžoščž, ale šrudžba byčž“, tak w liščže na Šebrejškich čžitamy. To je potajkim šamer a hódnosčž čžerpjenja. Bóh našch Wótž naš powučži. Wón by to we šwojej wulkej luboščzi jenož je šbožom a š dobrnymi dnjemi čžinik, a to tež hušto čžini, ale našcha wutroba je twjerda a šhłobla, šo dyrbi křucžišche šřęđki nałožicž, čžerpjenje.

Wěšo hušto šebi myšlimy, šo je našcha tyšchnosčž pšchewulka, šo Bóh nam wšchitko pšchējara pocžęži, ale wróčžo hladajo na šwoje žiwjenje, pššnajemy, šo je wón tola prawo měl. A tak budže tomu tež we wěčžnosčzi, šo budžemy šo džakowacž: „Tón Knjes je wšchitko derje ščžinik!“

Šdnž ma Bóh tajše myšle š čžerpjenjom, potom nješmēmy škoržicž a šo prašchecž: „Čžehodla? Š čžim šym ja to šawinowak?“ Ale dyrbjju šebi prajicž, šo šym tola hišchže jara njedokojany, hdnž Bóh mje tak powučjuje; a dyrbjju ščžerpimny byčž a š Šesufom šo modlicž: „Niz kaž ja chzu,

„ale kaž ty chceš!“ Dyrbju ho prashceř: „Šhto chce Bóh wote mnje?“ a na pšichodnu krařnosć hladacř, potom tež se řw. Pawořom wusnacř: „Nětcřiřeho cřařa czerpjenje hódne njeje teje pšichodneje krařnosće, kotraž řo nad nami řjewi!“

Hdnř cřlowjet praji: ja dyrbju czerpicř, ma wón czerpjenje hiřcře ja brėmjo, pod kotrymž řtona. Hdnř praji: ja cř u czerpicř, je wón hiřo Božu dobru wolu póřnař a pod jeho ruku řo poniřil. Hdnř cřlowjet praji: ja m ó ř u czerpicř, je wón hiřo wot Boha móř dořtař. Hdnř praju: ja ř m ě m , tam je czerpjenje wjeřele, kaž piřane je řak. 1, 2 a w liřcře řw. Řetra 4, 12.

Tež ja bjes řchiřa nořu bncř,
cřu njeřcř, řhtoř Bóh mi řcře;
wón chce mje řebi woczahnycř,
tař řmėju trořřta wjele.

Šhtoř řapřakny tu wėřiwny,
tam budře trořřtowany,
hdnř ř Anjeřom řnořny ranu.

Do Bufeř.

řcřelemy dřenřa hiřo nutrne řbořopřhecřa řa 13. řep-tember. řsřjedu 13. řeptembra 1933 řwjeći řnjes řarař Njeřwa dwójny jubilej: 25 řět řluři wón něřko jařo duchowny nařřej krajnej řyřtwi a 25 řět tež Bufeřansřej wořadře! Ř kajře řu to řěta byře, tute řěta 1908 hacř 1933! Ř to we tař wobřřernym dře řa tař wulřeje — a nimo toho dwojorečřnjeje wořady — kaž to Bufeřanska je! řawėřcře to dřeř, řo řón hódne wopomnimy a hódne řwjećimy! řnjes řarař Njeřwa je tola přři wřřem wulkim a wobřřernym dře řa řastupowal řtajnje a dorajnje nařře řerbřře naleřnoscře, je řwėru a woporniwe řkutkowal přři dřeřakř řa nařře řerbřře wořady, tař wořebje a wulkotnje přři wudacřu nownyř řpėwarřřich, a tař tež njeřpřozniwe řa nařře řopjeřřko „Řomhaj Bóh“! řa to ma řo jemu ř Bufeřansřej wořadu dzałowacř nařř zyř řerbřři řud, řa to džaluje řo jemu tež nařř njeřželniř wutrobneje a přřeje, řo cřyř Bóh řon řnjes řohnowacř jeho a jeho dře řo a jeho dom a jemu řbořo dacř řa řutón dwójny jubilej kaž řa zyř přřichod! řuř tař: „Řomhaj Bóh, řubny jubilaro!“

10. řeptembra 1813.

„Dořhe řěta“ — tař cřitař ř zyřtwiřřich řnihacř, řotreř řarař Ernř Riřter w řořacřizacř řapocřa w řěcře 1813 piřacř, — „wořta Boři dom w řořacřizacř, — kaž tež řařře a řhulřře twarjenja — pod Bořim řřřřřem přřed wřřem njeřbořom wobarnowany hacř do hřobneho řěta 1813. řadřawa wójna mjes řranzowřřej a Ruřřej, řotrejeř řlomjenja bėřu 1812 wuprašnyře a přři řotrejř bė wjeřři dřeř řuropny wobdřeřeny, přřiwali řo ř wořřřom řwojich řapucřenjow a ře wřřemi řwojimi řřřřřem na řěto řěta 1813 do řařřeje, hdnř řo wójřta wjazny řřčř tam a řem honjacřu, hdnř řu hiřo w cřařu řitwy řola Budyřřřina, 20., 21. a 22. meje, wulřa řicřba wřow we řuřizny řpalena a pař do cřiřta pař řdřeřa řnicřena, hdnř řo řonř auguřřa po řřřřřem brónjowym mėřje řařořcř dwójny tař wulřa řnowa řapocřa, a hdnř přři pořřednim precřřehnjenu řranzowřřich wořřřow 10. řeptembra w dořodniřřich hdnřinach njeřbořo přřiřđře, řo buřu tež řruřřny a řořacřizny ř wohnjom do-řapřřane. řlomjo wudřri w řořacřizacř w řiwnořcři nje-řdalořo zyřtwje a řeřra tam zyř řnjeři dwor a 5 řiwnořcřow, wořřaji pař zyřřej, řiř řu, řunjeř tež wořředř řlomjenjom řtejeřře a řunjeř wřřřře wulřowaniře řřřři pobracřowacřu, tola ř wňřřřřim řřřřřem wulřowana. řřřř wulkim wicřorje řu řlomjo bōřny hacř do řruřřny řačřřene, hdnř bė řo hiřo w nořny řředny řaliřo, a tu řpali řo nimo řary řnjeři řōřbarr a — řobulicřo te w nořny řředny wotpalene — wřřo hřomadře 14 řiwnořcřow, řubřow a domow.

Řle tež přři wohnju wulřowana zyřřej bė tola na dru-ře wařřnje řara czerpřka a bė řnutřřa řřřřo řara řřřřowana. řřřř řonřjaze řawři bėřu wubili, w řěhwje řpaliři a nimo teho na drjewje řōřřřo řřřřřem nacřřřili.“

To je něřř dřenřa, 10. řeptembra, řunje 120 řět. Ř dřenřa řwjeći řořacřizansřa wořada řnjowny džakny řwjeć-řřen! Řjednrbi řutón bncř dwójny džakny řwjećřen řa řju a řa řōřřehō? řyřři! Ř niř jeno řuta wořada, ně řřa nařřa řuřřa ma w řutym řěcře wořebje wopominacř, řhřo přřed 120 řętami bė a řhřo dřenřa je. Ř hdnř ř řutnyř 120 řět hiřcře wořebje wopomni pořřednje 20 řět a přřede-řřřem řuto řěto 1933, budře řuto džakowanje wutrobne a

Řruřřa řeneralna řnyřda řo w Baryřne řēřđře.

Ř Baryřne řo řřřne řřřřřo-řwanje nowowulřwolenēje řeneral-nejē řnyřdy ř Bořej řluřřbu we zyřřwi řw. řrořizny wotewři. Wo-řbraš přředřřajā, řař duchowni do zyřřwje řu. ř řėwizy ř řrawizny wıřđimy w řřřnim řjēdře: řene-řalneho řuperintendenta řarowa, řrajneho řiřřřo řűllera a řara-řja řoffenřeldera, wjēdnřa nēm-řřřich řřřřřčanow.

Zyrtej w Nojacziach.

nutrne a njebudže chyncz a móz bjes skutka a wopokasna wostacz.

A tajki Boži dżiw to: woštrjedz płomjenjow — a stary hród, kotrehož row nam dženka hišćeje wšćem wo tutym stynnym podawku powjeda, stejesche cziscze pšchi Božim domje — Boži dom wukhowany! Jeho wěža pokasowasche se czěmneho kura a se kapaznych płomjenjow k njeju, k Bohu. K Bohu pokasuje tuta wěža tež dženka hišćeje, a pokasuje dženka k Bohu woštrjedz wještow a honow, kotrež buchů žohnowane a schlitane bohcaže. Kať jara dyrbja tola nasche dušche a nasche myšle hič dźaka pokne, wješela pokne tutón pucz, kiž wěža pokasuje, pucz k Bohu! Hdnyž tutón póndu, nashonimy wšćitzy: „pucz, po kotrymž so khodzi, wšćem kwojim šjewicz wě,“ wón, našch Bóh a Knjes, pšched kotrymž mamy tola kóždy džen, a tohodla runje wošebje tež w tajkim czašu wusnawacz: „Pšchetož Twoje je to kralestwo a ta móz a ta czescz hacž do wěcznosće. Hamjeń.

Wo žnjach.

Mějachmy czašy, w kotrychž w Sserbskich Nowinach a we njeđzelniku „Pomhaj Bóh“ namakachmy spěwy a kěrlušche wo podawkach czaša a wo wošebitych czašach. To bě pšchedewšćem tehdy tak, jako Pětr Młónt hišćeje mjes Sserbami Sserbam spěwasche. Wón je wošebje tež žnjowy czaš we kwojich kěrlušach rozpominať, dżiwajo na wšcho, šćtož bě lěto pšchinjekło, njech kłóncžne wjedro, njech desćcz, njech trupny. My tu dženka sašo ras jedyn k jeho kěrlušow stajimy. Eswjeczi jich tola došć dženka žnjowy dźakny kwjeđžen, a hodži so tola kěrlušch runje sa žně tuteho lěta.

Te žně su k Bohu dołonjane,
Bur kwoje kopny licžbuje,
A hdnyž su lěťka slicžbowane,
Dha widži, so su bohate.
Šćtož lěťka hišćeje morłota,
Tón tola nima žanoh' dna.

My k naschej mozu njemóžachmy
Tež jene stwielzo narošć dacž,
Hdnyž tež so runje prózowachmy
Te pola derje wobdželacz.

Ně, jeno Boža dobrotu
Nam tudny derje narošć da.

Hdnyž tak, kaž lěťka, Boža hnada
Naž žohnuje wšćech bohacze,
Dha tež sa waž wšćak budže rada,
Kiž žanoh' knopa nimacze,
Tež waž Bóh budže saštaracz,
Kiž dyrbicze khlěb kupowacz.

A šćtož Pětr Młónt w 4. šćtucžny spěwa, to hodži so tež runje sa tute dny, hdnyž tola naž wošebje tež Snutstowne Mijonstwo prošy wo pomoz sa khudnych, hubjennych, khorych a khripawnych.

Duž khwal tež Boha, bratsje khudny,
Kiž žane žně dom njełhowasch,
Kiž knano jara hušto tudny
Wo khlěb tak wulku starošć mašch,
A dželaj, spěwaj wješele,
Bóh tež so stara sa tebje.

A tež w 5. šćtucžny kny my k Młóntom pšchesjene a spěwamy, modlimy so k nim:

Bóh, kiž je nam dať domoj khowacz
Te dary rjane do bróžnje,
Chzyn je tež hnadnje wobarnowacz,
So njetrijechi je nješbože.
Kať wulka Boža dobrotu
Je, hdnyž so człowjek najěšč ma.

Pětr Młónt je tehdy pošluchať do luda a je tež jeho starošće se kwojim kěrlušchom wuspěwacz:

Bóh daj tež, so by wužiwali
Je w dobrym měrje, wješele;
So njebychu je prjecž nam brali
Esnadž zuše ludy wojeřske.
My chzemy radšcho k lubošću
Tu wot nich dawacz khudemu.

Tak chzemy tež my šebi wšće kwoje starošće wuspěwacz k wutrobny, so modlo dowěrwoje k Bohu, kiž je tón wšćehomóžny Knjes a tón miłošćiwny, kmilny Wótz. Do tutnych starošćow kłušcha pšchedewšćem tež ta wo žně, kotrež hišćeje wonkach na kłach a na polach a kotrež tež tak bohate, a wo wužny, na kotryž so hižo pšchihotujemy. Tuž pokni dowěry k kěrlušcherjom dospěwamy:

A spožcz tež, Božo, nětk, hdnyž mamy
Te rjane žně dom do bróžnje,
So my je wšćitzy wužiwamy
Nětk k twojej czesczi dźakomnje;
A žohnuj sašo k noweho
Tón kny, kiž bórny knje so.

Šćtož swješela.

Kajka stynna nuša ludži w Esowjetiskej tynšci, šće se listow wuczitali, kotrež nam tu powjedachu, kať tam hłoda tradaja a mrěja: Ludowa šćhula w Badenstěj wšy Willingen je kmótenje — Patenschaft — sa dvě němstěj kwójbje pšchi rěžy Wolga pšchewsała. Džeczi so wješela tutoho noweho hamta a hromadža kóždu kobotu, po starym pěknym waschnju, pola 300 kwójbow 15 hr. Wone tež do Ruskeje listy pišaja a pytaja tak tež se kłowom pomhacz nušćerpjazym.

Jedyn k tutnych listow so takle šapocznye: „Lubi němšy bratsja we wukraju! My kny wo Waschej wulkej nušy ktyšeli; tohodla kny so hnydom rošbudžili, Wam pomhacz.“

To je něšćto, šćtož cze swješeli.

Zyrkej a stat.

Zyrkej a stat — tole šjemi šo pėtnje tež w namokwjenjomaj, š kotrymajž ministerpresident von Killinger a krajny biskop Koch šakši lud namokwjataj, **škladnošć sa wulki štutt lubošćje Snutskowneho Mišionstwa**: „Wotewěćje šwojej ruzny!“ tak wolataj. Esmy my to wščitzy? Esmy my wotewrili šwojej ruzny, abo šnajmjeńšcha jenu a škladowali ša Snutskowne Mišionstwo, kotrej hacž do 9. septembra šbėra dary? Šchtóž njeje, dži dženša hišćje thwatajzy tomu, tiž tam šbėrašće abo š wošadnemu šararjej a daj jemu šwój dar džaka a lubošćje! Abó je twój dar wopor? Wón budže šo špodobacž a ty budžeš šo š nim žohnowacž.

Žnjowy džakny šwjedžen šwjecža šakšće wošady, — a jich došć je jón hižo šwjecžilo, — lėtša hišćje po šwojim dotalnym jim lubnym a pšichódnym wajšnju, šu paš hotowe, 1. oktobra šobušwjecžicž šhromadny džėn a šwjedžen ratarjowy, kotryž ma šo nėhdže tak wuhotowacž kaž 1. meje. Tak je džėnša žnjowy džakny šwjedžen wošebje we wošadach na Lubišćkej štronje, tak w Bulezach, Ketlicach, Košacžizach. Šawěšćje je tutón šwjedžen lėtša žnjowy džakny šwjedžen! Je Bóh tón Knjes nam tola wobradžik bohate žně! Esmy widželi rozžtu tak dołhu kaž lėdy hdy! A domojšhowacž šmy šmėli tež wščitko rjane a štrowe, njech tež hdyš a hdyš dešćej haj šamo šliwš pšichóndže. A domojšhowacž džemy hišćje wšcho bohastwo, kotrej wonkach na polach a na šukach. To paš praji a kaže, šo mamy tutón šwjedžen tež šwjecžicž jako modletški džėn. Haj, tak budž: **žnjowy šwjedžen nam šwjedžen džakowanja a modlenja a tak wušnacža našćeje wėrn do Bóha!**

Prėnja nėmška nazionalšynoda šėndže šo 19. septembra. Wona rošžudži wo wušlawje a šrijadowanju nėmškeje krajneje žyrkwje. Šdyž tuta hotowa, dorjaduje šo wšcho šbhtkne tež hišćje w jenotliwych krajnych žyrkwjach.

Štarprowška žyrkej šhromadži šwoju Generalšynodu 5. septembra. Do tuteje šu mjes druhimi tež wotpóšłani: nėmški šnutskowny minister dr. Fric, pruwski ministerpresident Göring a pruwski kultowny minister Ruš.

Sakški biskop Koch je w krajnym žyrkwiny hamcže — tak rėta nėtk prjedawšće krajne konsistorium — wutworik dwaj nowaj hamtaj: hamt ša mlodžinu — Jugendamt — a hamt ša šchulu a wutublanje — Schul- und Erziehungsamt. — Tutón rjaduje naležnošćje wutublanja a ma šwiš š kultownym ministerijom, tamny jednocži w šebi wšchė šwišti a towarštwu ewangelšćeje mlodžiny a ma šo štaracž, šo by ewangelška mlodžina tež žyrkwinka była.

Wšchelate š bliska a šalofa.

Do Minakala je pšichėzahnyła šchtwórtk, 31. augusta mloda šnjeni šararka, džowka našćeho nješapomniteho šerbšćeho wótcžinža wušćišćeho šararja Domajški. „Pomhaj Bóh!“ štrowi našć njedželnik mlody Minakalški šakški dom, a pšćeje wutrobnje, šo džynł Bóh jón žohnowacž.

Buležny hotuja šo, wopomnicž lėtša hódnje bitwu pola Bulež. Budže džė to 14. oktobra 175 lėt, šo tutu šrwawnu bitwu bijachu, w kotrejž bė Bulečžanski Boži dom a šėrchow šrijedžišćčjo tnyšćneho nóžneho wojowanja. 14. a 15. oktobra dyrbitaj tutomu wopomnjecžu wėnowanaj byčž.

Nürnberg, tuto mjeno wobtnješće šandžene dny žnł žiwjenje, šnajmjeńšcha tam, hdyž šu šobu žiwi nowe žiwjenje luda. Tež Lužiza bė w Nürnbergu šastupjena, tež Lužicženjo bėchu dužny po pucžu š tymi 4000, kotřž š Plawna pė-

šchi čžėnjėchu do Nürnberga na wulki nazionalšozialistški džėn. Tutón šwėdcži wo wulkim pšchemėnjenju, kotrej šo we pošlednich lėtach a kotrej šo wošebje w tutym a šandženymlėcže šadobny do luda a kraja. Njech pšchichod namaka nėtk žnł lud tak w jenej myšli šrocžo, kaž tam w Nürnbergu tute tnyšazy šrocžachu nimo wjednika. Bóh džynł to dacž, a tež to, šo by tuta pšchėjednošć luda šorjenika we wėrje, š kotrejž šo jenotliwy š druhim a šažo jenotliwy a wščitzy hromadže š Bohom šwjasani wjedža.

Šłowna šerbška prėdarška konferenza bė šo šchtwórtk, 31. augusta, do wurjadneho pošedženja šhromadžika. Wurjadne bėchu tež praščenja, wo kotrychž jednachmy. Tuž šakłoda, šo njebė wšchitkim možno było, pšchicž. Šchtóž wuradžowachmy, bė ša kóždeho. Njewšchėdny čžaš, šaž našć čžaš je, ma ša kóždeho njewšchėdnych praščenjow. Š tutymi mašch šo rošžadowacž, doniž nješny š nimi a je šobu do čžišta. To šu wošobinške praščenja, praščenja šastojništwa a praščenja čžaša dožyla. Tu našpomnicž džemy mjes druhim, šo šo tež kótkka rošprawa poda wo jednanjach, kotrej šo nėtkle jednaja wo šjednocženštwach mlodžiny, wošebje wo ewangelškich towarštwach mlodnyh hólzow a hólzow. Wo šrijadowanju tutnych towarštwow njeje hišćje wšcho dojednane, runje tak tež niž wo dorjadowanju štatneje mlodžiny a jeje towarštwow. Kaž je krajny biskop wšjewik, nješmė paš šo nėtkle žane towarštwu ewangelšćeje mlodžiny rošpušćčicž abo pšchėtworicž. Wažne bė tež jednanje wo namjetach ša nowu wušlawu šakšćeje krajneje žyrkwje. Tu može kóždy namjety šapodacž, hdyž mėni, šo nėšćto ma, šštož je dobre ša žyrkej, wošady, lud. Nėkotre namjety šestajachmy, kotrej š. šynodala šarar Wiczežł šapoda. Šwižuja wošebje š našćimi dwojorėcžnyimi wošadami. Š toho, šo našće wošady dwojorėcžne, pošhadžėšće tež wošebity dypł, kotryž pšchėdžnda, š. wušć. šarar Šarjeńł, do rošmokwy da: Še wšchelaticž wošadow je žadanje pšchicžilo, šo by wjazny prėnich Božich šlužbow nėmškich było, tež šo byšćtej šo nėmška a šerbška Boža šlužba na prėnim mėštnje wotmėnjalej. Tu powšchitkownje rošžudžicž, njeje wėž konferency, njeje tež dožyla možno. Kóžda wošada ma tu wšcho pruhowacž a wotwažowacž a potom tak rošžudžicž, kaž to po prawym a po dobrym. Šdyž je šo šamo prajiko, šo dyrbi jenu njedželu jenož nėmška a jenu njedželu jenož šerbška Boža šlužba byčž, je to nėšćto, šštož šo šame šakaja. Kóždy wošadny dyrbi mėčž škladnošć, kóždu njedželu š Božej šlužbu w Božim domje šwjecžicž — šnajmjeńšcha w tej wošadže, tiž ma šwój Boži dom a šwojeho duchowneho. Tajke žadanja škšchachmy po revoluziji lėta 1918. Wone bėchu tehdy hižo šnamjo ša njedoršumjenje, džėnša šu wone to hišćje bóle.

Na pucž.

Dužny po pucžu šym. Kaš dołho hišćje, to njewėm. Wėm šnajmjeńšcha, po šakšim pucžu šym dužny a šakši šym šam dužny po pucžu a šakši tón wotnyšnyjenny kónž, še kotremuž tón pucž wjedže, po kotrymž šym dužny?

Šištowanje: R. Š. W.: Šara wulki džak ša nadrobny list a ša pošłanku. Wužiju ju a pižam hišćje wjaz. Wjele došbreho.
Redaktor.

Ša žnjowy šwjedžen (14. po Tr.): R. w R. — Ša 15. po Tr. Š. w Š. — Ša 16. po Tr. Š. w Š.

Šamotliwy redaktor šarar Wyracž w Košacžizach (Mošłiz b. Weizenberg). Čžišćčž a našć Šomolėtčž šnišćičšćčjetnje a šnišćatnje, šap. dr. š wobm. ruš. w Budyšćinje. — Wušhadža kóždu šobotu a pšacži šchtwórcžlėtnje 108 šj.